

ret løsning måtte findes, omfattende anbefalinger, som ikke var til fordel for een stat, een etnisk, een religiøs eller een kulturgruppe, men som skabte et samarbejde mellem alle grupper i respekt for hver stats grænser og rettigheder.

Storbritannien fandt, at de fire stormagter i New York kunne bidrage til fremme af en løsning på grundlag af sikkerhedsrådets resolution, og erklærede, at *Storbritannien* ligesom Frankrig var parat til fuldtud at spille sin rolle.

Statsminister *Baunsgaard* udtalte, at den danske regering fortsat var overbevist om, at resolution 242 var det eneste realistiske grundlag for en retfærdig og varig fred, og at Jarring-missionen bedst ville være i stand til at forberede grunden for en fredelig løsning. Alle nærede forhåbninger om, at de involverede parter ville udvise den realisme og moderation, uden hvilken der ikke var udsigt til at opnå en retfærdig og varig fredelig løsning.

På foranledning af Den forenede arabiske Republik afholdtes der i umiddelbar forlængelse af jubilæumsdebatten en særskilt debat om situationen i Mellemøsten.

4. Sydøstasien.

Kun et mindre antal lande beskæftigede sig med situationen i det sydøstasiatiske område udover i generelle vendinger at udtrykke håb om, at en fredelig løsning på konflikten ville kunne nås gennem fortsatte forhandlinger mellem de involverede parter.

Cambodia og *Laos* fremhævede deres situation som et eksempel på FN's magtesløshed overfor aggression udefra. Nordvietnams angreb fortsatte med stigende styrke, uden at FN viste vilje til at skride ind herimod som forudset i pagten. *Cambodia* ønskede sin neutralitet og uafhængighed respekteret og foreslog en FN-fredsstyrke etableret til sikring heraf. *Laos* beklagede, at magten fortsat dominerede over retten i stormagternes spil.

USA erklærede, at det for over halvandet år siden havde ændret karakteren af sin involvering i Vietnam og havde indledt en reduktion af sine troppestykker. En forhandlingsfred var USAs højeste mål, selv om Nordvietnam endnu ikke havde vist

nogen vilje til at søge en fred, der tillod det sydvietnamesiske folk frit at bestemme sin egen fremtid.

New Zealand og *Australien* beklagede, at FN havde vist sig ude af stand til at spille nogen rolle i konflikten. *New Zealand* håbede, at FN på en eller anden måde kunne blive associeret med en international overvågen af en fredsløsning i Indokina.

Indien fandt, at fastlæggelse af en tidsplan for tilbagetrækningen af alle fremmede styrker fra Vietnam ville være af betydning for videreførelsen af Paris-forhandlingerne. Med den spredning, der var sket af konflikten til Laos og Cambodia, ville det være nødvendigt med en international konference til drøftelse af hele Indokinaspørgsmålet.

Frankrig erklærede sig enig i den fra det seneste nordiske udenrigsministermøde fremsatte udtalelse om, at konflikten kun kunne løses politisk, d. v. s. gennem forhandling. Samtidig erkendte verden, at denne forhandlingsløsning krævede deltagelse af Kina. Derfor stod FN magtesløs.

De østeuropæiske lande og visse østligt orienterede udviklingslande fremhævede de af den nordvietnamesiske og den revolutionære provisoriske regering i Sydvietnam fremsatte fredsforslag som udgørende et realistisk grundlag for en fredsftale, medens f. eks. Japan og Thailand pegede på det af USA fremlagte forslag som visende vejen til fred i området. En række lande bl. a. Indien og Indonesien udtrykte håb om, at parterne ville lade alle foreliggende forslag indgå i forhandlingerne, og at der på denne baggrund ville kunne opnås enighed om en fredelig løsning af områdets problemer.

Statsminister *Baunsgaard* hilste den påbegyndte tilbagetrækning af amerikanske tropper velkommen og opfordrede indtrængende til en energisk fortsættelse af denne politik. Samtidig udtaltes håbet om, at alle konfliktens parter ville forøge deres bestræbelser på at nå en forhandlingsløsning.

5. Koloniproblemerne i det sydlige Afrika og apartheidspørgsmålet.

Ikke mindst som følge af tiåret for kolonideklarationens vedtagelse blev de tilbageværende koloniproblemer især i Namibia,